

РЕШЕНИЕ

№ 7104

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 01.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2552** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 7054/07.03.2019 г. от адвокат – пълномощник на В. К. Л., срещу БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА, с претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди и пропуснати ползи, в резултат на твърдяно незаконосъобразно действие и бездействие на БНБ по прилагането на Директива 94/19/ЕО, във връзка с изплащането на гарантирания размер на депозитите в [фирма] (в несъстоятелност). Претендира се обезщетение, както следва: в размер на 8 627,97 лв., представляващо законната лихва за забавено плащане на максималния размер на гарантираните вземания от 196 000 лева, за периода 30.06.2014 г., до 04.12.2014 г.; сумата от 1 000 лева, представляваща частичен иск за претърпяна вреда, в общ размер на 59 839, 08 лева, произтичаща от разликата между размера на вложенията на ищеца в К. и изплатения му гарантиран депозит; сумата от 1 000 лева, представляваща частичен иск за претърпяна вреда, във вид на пропуснати ползи, в общ размер от 900 000 лева, измерена от ищеца с пазарната стойност на търговски обект, който не е успял да придобие, поради липса на необходимите средства за участие в тръжна процедура. Така дефинираните претенции са посочени на л. 2, л. 18 и л. 19 от исковата молба, съответно – л. 4, л. 20 и л. 21 от делото, поради което Съдът приема, че в петитума по т. „А“ от исковата молба (л. 23 от делото) адвокатът, ползвайки текста за други иски молби погрешно е записал

„сумата от 500 лева, представляваща обезщетение под формата на лихва за забавено плащане на сумата от левовата равностойност на 100 000 евро...“. Едновременно с това, никъде в исковата молба не е дефинирана претенция за присъждане на законните лихви от датата на предявяване на исковата молба, до окончателното изплащане на обезщетението.

С писмена молба от 10.05.2021 г. ищецът е заявил, че поддържа исковата си молба. В съдебното заседание не се явява и не е представляван от упълномощения адвокат. С исковата молба е направено искане за присъждане на „сторените по делото съдебно-деловодни разноски“, вкл. за адвокатско възнаграждение.

Юрисконсулт – пълномощник на ответника, с писмени отговори на исковата молба и с допълнително представена писмена защита: оспорва исковата молба, както по отношение основанието, така и относно размера на претенциите; ангажира писмени доказателства и заключение на съдебносчетоводна експертиза, прието без оспорване от страните; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност и неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна, както и заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приема следното.

От фактическа страна.

За да претендира обезщетяване на претърпени имуществени вреди ищецът се позовава на следните факти, по които страните не спорят, понеже се установяват от приетите по делото писмени доказателства и/или са ноторно известни.

Ищецът В. К. Л. сключил на 03.05.2010 г., в качеството на потребител рамков договор (л. 215 от делото) с [фирма] и два броя анекси, за откриване на две банкови сметки – в У. и в лева, за съхранение на пари, при условията на преференциален срочен депозит. Според приложеното на л. 151 от делото удостоверение, подписана от директор „Оперативни дейности“ в К. (в несъстоятелност): към 30.06.2014 г. по съответните сметки на В. Л. салдото е: 26 593, 77 долара и 200 000, 85 лева; на 06.11.2014 г. е подадена информация към Фонда за гарантиране на влоговете в банките; към 06.11.2014 г. наличните по сметките на Л. парични средства са вече, съответно: 6 283, 10 долара и 47 730, 48 лева; изплатената сума от 196 000 лева включва главници и капитализирани до 06.11.2014 г. лихви, поради което не може да бъде удостоверено, каква част от изплатените 196 000 лева е главница и каква част лихви; начислените, но не осчетоводени възнаградителни лихви по двете банкови сметки, както и лихвените проценти са посочени в отделни таблици (л. 211 от делото), за отделните периоди 20.06.2014 г., 30.06.2014 г., 25.07.2014 г., 06.11.2014 г. и 04.12.2014 г.; вземането на В. Л. (остатък, след плащането на 196 000 лева), в размер на 59 839, 09 лева е включено в масата на несъстоятелността на К. АД. На 20.06.2014 г., с писмо, вх. № 4098 в БНБ е получено писмено уведомление от ръководството на [фирма] за изчерпване на ликвидността и преустановяване на разплащанията, както и на всички видове банкови операции. Предявено е искане, БНБ да предприеме необходимите мерки, включително поставянето на банката под специален надзор. На същата дата, на основание чл. 115, ал. 2, т. 2 и т. 3 от Закона за кредитните институции УС на БНБ е приел Решение № 73, изменено и допълнено с Решение № 74/22.06.2014 г., с което [фирма] е поставена под специален надзор, за срок от три месеца. Със същото решение, за срок от три месеца: е спряно

изпълнението на всички задължения на [фирма]; дейността на банката е ограничена, като е забранено извършването на всички дейности, съгласно банковата лицензия; отстранени са от длъжност членовете на управителния и на надзорния съвет на банката. С Решение № 76/22.06.2014 г. УС на БНБ под особен надзор е поставена и „Търговска банка [фирма], чийто капитал е бил 100 % собственост на [фирма]. С Решение № 82/30.06.2014г., прието с протокол № 14 УС на БНБ, на основание чл.116, ал. 2, т. 1 ЗКИ лихвите по депозити в К. са намалени до средния им пазарен размер. С поставянето под особен надзор на двете банки БНБ е възложило на квесторите осигуряването на пълен анализ, оценка на активите и пасивите на банковата група, от независим външен одитор. Такава проверка за [фирма] е възложена на 25.06.2014 г., като резултатите са оповестени публично на 11.07.2014 г. Проверката е частична и установила, че за определена категория кредитополучатели по кредити, в общ размер на 3,5 млрд. лева от общ кредитен портфейл - 5,4 млрд. лева липсва съществена информация за финансовото им състояние и/или за целевото усвояване на кредита. УС на БНБ е приел и Решение № 82/30.06.2014 г. за намаляване лихвените проценти по депозитите в [фирма] и ТБ [фирма], до средния пазарен размер за банковата система, по видове, матуритет и валути. На 25.07.2014 г. квесторите на [фирма] са представили доклад за текущото състояние на банката, според който, към 30.06.2014 г.: общата капиталова адекватност на банката е 10,54 на сто, а адекватността на капитала от първи ред – 7.86 на сто; броят на служителите в управление „Анализ и контрол на риска” е недостатъчен спрямо обема, сложността и проблематиката на кредитния и инвестиционния портфейл на банката; в банката няма изградена структура за управление на влошени или лоши кредити; в кредитните досиета не се съдържат детайлни анализи на финансовото състояние на кредитополучателите. Докладът е приет от БНБ и управителният съвет на централната банка е постановил Решение № 94/31.07.2014 г., с което, на основание чл. 107, ал. 3 от ЗКИ издал задължителни предписания към квесторите на [фирма], като: създаване на специален екип, който в срок до 15.09.2014 г. да организира подготовката на кредитните досиета, за целите на одиторската оценка; да сключат допълнителни договори с одиторските фирми, за цялостна оценка активите на „К.“. С решение от 16.08.2014 г. УС на БНБ, на основание чл. 116, ал. 2, т. 3, вр. чл. 103, ал. 2, т. 24 ЗКИ и чл. 16, т. 16 от Закона за Българската народна банка е разрешил на [фирма] да извършва: платежни операции, за целите на погасяване на кредити към банката, поставена под специален надзор, от сметки при същата банка на кредитополучателя, на негови съдлъжници или на негови поръчители, когато създадениостта или поръчителството са възникнали преди 01.06.2014 г.; безкасови операции по обмен на валута, когато такива са необходими за целите на погасяване на кредити. На 16.09.2014 г. УС на БНБ е взел решение за удължаване срока на специален надзор за [фирма] с още два месеца, съответно до 20 ноември, указвайки на квесторите, най-късно до 20.10.2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на банката, извършена от трите одиторски компании – [фирма], [фирма] и [фирма], и до 31.10.2014 г. да представят отчет за капиталовата адекватност на „К.“, на база изготвената пълна оценка на активите и след извършване на съответни счетоводни операции. На 20.09.2014 г. Правителството на Р. България е уведомено от Европейската комисия за открита процедура, за нарушение на Директива 94/19/ЕС. Процедурата е прекратена с решение на Европейската комисия, от 15.12.2015 г. След поредица от други действия, с Решение № 138/06.11.2014 г., на основание чл. 103, ал. 1, т. 1, ал. 2, т. 25, чл. 103, ал. 4 и чл. 151, ал.ал. 1 – 3 ЗКИ, вр.

чл. 62, б. „а” и чл. 63, б. „в” от Регламент (ЕС) № 575/2013, УС на БНБ е отнел издаденото разрешение на [фирма]. Съгласно същото решение, на основание чл. 9, ал. 1 от Закона за банковата несъстоятелност, от „К.” следва да бъде подадено искане до компетентния съд, за откриване на производство по несъстоятелност и за това действие да бъде уведомен Фондът за гарантиране на влоговете в банките, с цел извършване на подготвителни действия за назначаване на синдик. С Решение № 61/18.11.2014 г. Управителният съвет на Фонда за гарантиране на влоговете в банките е определил датата 04.12.2014 г. за начална дата на изплащане на гарантираните депозити.

В заключението на С..Е (л. 225) са посочени (според поставените от ответника въпроси) размерите на лихвите в проценти, начислявани по съответните влогове на ищеца в К., за съответните периоди.

Въз основа на гореизложените факти ищецът твърди: а) неправомерно бездействие на БНБ, изразяващо се в неизпълнение на задължението по чл. 1, т. 3, б. „и” от Директива 94/19 ЕО; б) претърпени от това имуществени вреди: 8 627,97 лв., представляващо законната лихва за забавено плащане на максималния размер на гарантираните вземания от 196 000 лева, за периода 30.06.2014 г., до 04.12.2014 г.; сумата от 1 000 лева, представляваща частичен иск за претърпяна вреда, в общ размер на 59 839, 08 лева, произтичаща от разликата между размера на вложенията на ищеца в К. и изплатения му гарантиран депозит; сумата от 1 000 лева, представляваща частичен иск за претърпяна вреда, във вид на пропуснати ползи, в общ размер от 900 000 лева, измерена от ищеца с пазарната стойност на търговски обект, който не е успял да придобие, поради липса на необходимите средства за участие в тръжна процедура.

Въпросът за процесуалната нередовност, респ. недопустимост на исковата молба, вкл. досежно активната процесуална легитимация на БНБ, каквото възражение се поддържа и с актуалния отговор на ответника, е решен отдавна, предвид и постановените от СЕС решение от 04.10.2018 г., по дело С-571/16 и решение от 25.03.2021 г., по дело С-501/18. Макар да не принадлежи към системата на изпълнителната власт, разпоредби от ЗБНБ възлагат на Българската народна банка властнически правомощия, което я определя като административен орган, във втората хипотеза на §1, т.1 ДР АПК. С оглед на това БНБ може да бъде ответник, при условията на чл. 205 АПК по предявени иски за обезщетение за вреди от бездействие, при неупражняване на административните правомощия, спрямо друга търговска банка, вкл. за бездействие по неспазване задължения, произтичащи пряко от Директива 94/19/ЕО и свързаните с тях разпоредби от националното право.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че исковата молба е процесуално допустима за разглеждане по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ,

Исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203, ал. 1, ал. 2), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. С разпоредбата на новата ал. 3, чл. 203 АПК (ДВ, бр. 94/2019 г.) се прие, че по същия ред се разглеждат и исковите за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз. Относно предпоставките за

ангажиране отговорност на Държавата за вреди, причинени на частноправни субекти Съдът на ЕС постанови решение от 04.10.2018 г., по дело C-571/2016 и решение от 25.03.2021 г., по дело C-501/2018 г., които ще бъдат коментирани в настоящото решение. В решението по дело C-571/16 Съдът на ЕС изрично сочи, че разпоредбата на чл. 4, пар. 3 ДЕС, както и принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение за вреди от нарушаване на правото на ЕС зависи от спазването на допълнително условие, а именно вредата да е причинена умишлено от съответния държавен орган. С оглед изложеното, процесният иск, макар и предявен преди измененията на ЗОДОВ и АПК следва да бъде разгледан по реда на чл. 203-207 АПК, в съответната им редакция, срещу надлежния ответник Българска народна банка, във връзка с възложените му административни правомощия за надзор върху кредитните институции.

Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинена вреда; незаконосъобразни действия/бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразното бездействие и настъпила вреда.

Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, от 30.05.1994 г. регулира схемите за гарантиране на депозити. С Директива 2009/14/ЕО, от 11.03.2009 г. е изменена Директива 94/19/ЕО, относно схемите за гарантиране на депозити по отношение на гарантирания размер и срока за изплащане.

„Неналичен депозит“, съгласно чл. 1, § 3 от първата директива е депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно правните и договорни условия, приложими към него, когато: i) съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи. Според решението по дело C-571/16: от текста на чл. 1, § 3 i), от Директива 94/19 изрично следва, че необходимо и достатъчно условие, за да се установи неналичността на депозит, който е дължим и платим, е по виждане на компетентния орган дадена кредитна институция да изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и да не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; чл. 1, §3 i) уточнява, че посочените компетентни органи трябва да установят това „колкото е възможно по-скоро“ и „не по-късно от пет работни дни след като са се уверили за пръв път, че съответната кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми“; установяването на неналичността на депозитите не може да зависи от неплатежоспособността на кредитната институция или от отнемането на нейния лиценз; срокът, в който трябва да се установи, че

депозитите са неналични е императивен и не може да бъде дерогиран; удължаването на срока за изплащане на депозитите е възможно, единствено при изключителни обстоятелства и не може да надвишава 10 работни дни; чл.1, §3 и чл.10, §11 от Директива 94/19 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат, от една страна национално законодателство, съгласно което установяването на неналичността на депозитите зависи от неплатежоспособността на кредитната институция и от отнемането на нейния банков лиценз, и от друга страна, отклоняване от предвидените от тези разпоредби срокове за установяване на неналичността и за изплащане на депозитите по съображение, че е необходимо кредитната институция да бъде поставена под специален надзор; чл.1, §3 i) от Директива 94/19 трябва да се тълкува в смисъл, че неналичността на депозитите по смисъла на тази разпоредба трябва да се установи с изричен акт на компетентния национален орган, като предварителното предявяване от титуляра на банков депозит до съответната кредитна институция на искане за плащане, което не е изпълнено, не може да бъде условие за установяване на неналичността на този депозит по смисъла на тази разпоредба. С други думи, предвид гореизложеното, за да бъде задействана „схемата“ за гарантиране на депозитите, Директива 94/19/ЕО предвижда процедура само от три стъпки: 1. компетентният орган (БНБ) се уверява, че депозит, който е дължим и платим, не е бил изплатен от кредитна институция; 2. в рамките на пет работни дни след това заключение БНБ е следвало да определи, дали съответната К. изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити, които са дължими и платими и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; 3. схемата за гарантиране на депозити трябва да е в състояние да изплати надлежно доказаните вземания на вложителите, в рамките на 20 работни дни, след като компетентният орган е взел своето решение. С Директива 2009/14/ЕО, от 11.03.2009 г., изменяща Директива 94/19/ЕО чл. 1, точка 3, подточка „i“ втората алинея се заменя със следното: *„Компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от **пет работни дни**, след като са се уверили за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми“*.

Задължението на БНБ да обяви неналичността на депозитите, по смисъла на Директивата следва пряко от възложените ѝ функции и от нормите на самата Директива. Неоснователно е оправданието, че първоначално УС на БНБ не приложил норма от Правото на ЕС, ползваща се с директен ефект, само защото Директивата не е била правилно транспонирана и съответно БНБ не е била изрично определена от българския законодател за „съответния компетентен орган. Постановявайки Решение № 73/20.06.2014 г. за поставяне на К. под специален надзор БНБ е разполагала с необходимите факти, позволяващи да бъде мотивиран извод за неналичност на депозитите, по смисъла на чл. 1, § 3, подточка „i“ от Директива 94/19/ЕО, като преустановяването на достъпа до

депозитите е по причини, пряко свързани с финансовото положение на К.. Не е спорно, че към 20.06.2014 г. К. не само не е изпълнила вече подадени заявки за плащане, но и всички вложители са били лишени от възможността изобщо да правят заявки за изплащане на депозитите си и не са имали достъп до тях почти шест месеца. От решението за поставяне на К. под специален надзор, което се основава на чл. 115, ал. 1 и чл. 115, ал. 2, т.т. 2 и 3 от ЗКИ е видно, че „ликвидните активи на банката по преценка на БНБ няма да бъдат достатъчни, за да може банката да изпълнява задълженията си в деня на тяхната изискуемост, или банката не е изпълнила в срок едно или повече изискуеми задължения към своите кредитори“. К. е поставена под специален надзор с пълно преустановяване на плащанията, въпреки че националното право позволява мерки с по-ниска степен на намеса – избор между пълно и частично преустановяване на плащанията и ограничаване на дейностите. Според решението, към 11, 58 часа на 20.06.2014 г. по сметката на К., в платежната система за брутен сетълмент в реално време (R.) разполагаемата наличност е 237 773 лв., при наредени чакащи плащания за над 38 млн. лв. Очевидно не е съществувала близка перспектива, кредитната институция да е в състояние да изплати депозитите. Както е посочено в решението на УС на БНБ, с писмо № 4098/20.06.2014 г. изпълнителните директори са уведомили БНБ, че като имат предвид наличните средства на банката по сметки и в брой, те няма да бъдат достатъчни за изпълнение на задълженията на банката в най-близко време. В резултат, още на същата дата УС на БНБ е приел решението за поставяне на К. под специален надзор, спрени са всички плащания и всички банкови сделки на институцията. Така самата БНБ е постановила законова забрана върху К. да изплаща депозити по причини, които са пряко свързани с проблеми на ликвидността на К.. Както е видно от мотивите на УС на БНБ в решението от 20.06.2014 г., поставянето на К. под специален надзор е продиктувано от наличието на опасност от неплатежоспособност, поради засиленото теглене на средства и липсата на достатъчно ликвидни активи към 20.06.2014 г., като определеният тримесечен срок на надзора недвусмислено показва липсата на „близка перспектива“ за изплащане на депозитите от кредитната институция. От това следва, че макар да не е извършена изрична констатация в този смисъл, депозитите в К. стават неналични, по смисъла на чл. 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 94/19, поради което в срок от 5 работни дни е следвало да бъде постановен изричен акт в този смисъл – задължение, което произтича от директно приложимото право на ЕС.

Умишленото или по непредпазливост неизпълнение на задълженията на Държавата, произтичащи от правото на ЕС е елемент, който следва да бъде съобразен при преценката за достатъчно съществения характер на нарушението. В случая липсата на умисъл у БНБ не води автоматично до извод за несъществено нарушение. Отговорността на държавата, посредством нейните органи е принципно обективна. В този смисъл неоснователно БНБ се позовава на чл. 79, ал. 8 ЗКИ, според която отговорността на надзорния орган

може да бъде ангажирана, само ако вредите са причинени умишлено.

Несподелени от настоящия съдебен състав са и възраженията на ответника за неоснователност на исковата претенция, защото до датата на изплащане на гарантирания размер на влога К. е начислявала договорна лихва върху процесния депозит, както и че в размера от 196 000 лв. е включена главница и договорна лихва, за периода 30.06.2014 г., до изплащане на сумата.

Макар размерът на претендираното с процесната искова молба обезщетение за имуществени вреди да е определен, посредством стойността на законната лихва за периода на забава, това обезщетение не представлява лихва. Законната лихва е механизъм за обезщетяване на претърпени вреди, без кредиторът да е длъжен да ги доказва. Невъзможността кредиторът да се разпорежда свободно с парите си, когато длъжникът не изпълнява навреме свое законово регламентирано задължение има за последица обезщетение в размер, по смисъла на чл. 86 ЗЗД. Достатъчно условие за изпадане на БНБ в забава, по отношение на вложителите в К. е изтичането на императивния 5 - дневен срок по член 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 2009/14 ЕО за изменение на Директива 94/19, а в случая то безспорно е настъпило. Своевременното изпълнение на задължението по чл. 1, § 3, б. „i“ от Директива 94/19 би защитило в максимална степен, освен правата на вложителите, и обществения интерес, доколкото цел на директивата е не само защита на вложителите, а и стабилност на банковата система. Както следва и от съображения 8 и 9 от Директивата, за вложителите е от съществено значение да имат постоянен достъп до техните спестявания, поради което неосигуряването на достъп до депозитите за срок по-дълъг от установения в директивата води до нарушаване правата на ищцата. Липсата на разпоредби в правото на ЕС, по отношение размера на дължимото обезщетение обуславя прилагането принципите на процесуална автономия, равностойност и ефективност. При паричните притезания обективният измерител на стойността на нарушеното право е законната лихва по чл. 86 от Закона за задълженията и договорите. Безспорно е (независимо от експертното заключение, изготвено по въпроси, формулирани от ответника), че каквито и лихви да са били начислявани върху размера на депозита в лева, те не са изплащани отделно, а са включени в общия размер на вземането (депозит в лева, депозит в евро и депозит в щ.д.), което В. манчева, в производството по несъстоятелност е имала като кредитор на К., след приспадане на сумата от 196 000 лева, и което е било частично удовлетворено 08.01.2021 г., според удостоверението (л. 152) от К. (в несъстоятелност). Ангажираните от ответника доказателства не установяват и не доказват, какъв е точният размер на лихвите и този на главницата, като част от цялата сума, от 196 000 лева. Сумата от 196 000 лева е формирана от изплатени части, както от левовата, така и от валутните сметки.

Неоснователни, според Съда са и възраженията на ответника за липса на вреди, и за липса на причинно-следствена връзка, защото дори БНБ да беше взела решението по чл. 1, пар. 3, буква „i“ в 5-дневния срок, не е било възможно да започне изплащане на гарантираните депозити. Без значение е обстоятелството,

че не БНБ, а ФГВБ е компетентен да изплаща гарантираните депозити, тъй като именно забавянето на решението по чл. 1, пар. 3, б. „i“, ал. 2 от Директивата, което БНБ е била длъжна да вземе навреме, поражда правото на иск за ищеца. Фондът не разполага с правомощия сам да определи началната дата на изплащане на гарантираните депозити. След като забавеното изпълнение на паричното задължение е следствие от извършеното от БНБ нарушение нормата на чл. 1, точка 3, подточка „i“, това е и основанието за приложението на чл. 86 ЗЗД. В контекста на прилаганите от държавите - членки схеми за гарантиране на депозитите и за да се осигури тяхната ефективност, Директива 94/19/ЕО не обвързва задвижването на компенсационния механизъм с условието, схемата да разполага с достатъчно парични средства. Напротив, както следва от чл. 10, пар.1, схемите за гарантиране на депозитите следва да са в състояние да изплащат надлежно доказаните претенции на вложителите, по отношение на неналичните депозити. В т. 3 от диспозитива от решението на СЕС, по дело C-571/16 изрично е прието, че чл. 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14 трябва да се тълкува в смисъл, че предварителното предявяване от титуляря на банков депозит до съответната кредитна институция на искане за плащане, което не е изпълнено, не може да бъде условие за установяване на неналичността на този депозит, по смисъла на тази разпоредба. Така настоящият съдебен състав отговаря и на друго възражение на ответника.

За извършеното нарушение на правото на ЕС ответникът БНБ дължи обезщетение само за периода на забавено изплащане на сумата от 196 000 лева - от момента, в който реално ищецът е трябвало да има достъп до депозита си, до момента, в който нарушението е преустановено, а именно за периода от 26.07.2014 г., до 05.11.2014 г. Само за този период, в съответствие и с изменението на исковата молба е на лице причинно следствена връзка, между извършеното от БНБ нарушение и претърпените вреди. По отношение на началната дата на периода следва да се има предвид, че съгласно чл. 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 2009/14, за изменение на Директива 94/19/ЕО, срокът от 5 работни дни, в който БНБ е била длъжна да издаде изричен акт за установяване неналичността на депозитите, считано от 20.06.2014 г. (датата на поставянето на К. под надзор) е изтекъл на 27.06.2014 г. След този момент действително БНБ е в нарушение на правото на ЕС, но независимо от това Съдът не споделя становището, че още на 30.06.2014г. ищецът е следвало да има достъп до депозита си. Постановяването на акт, с който се установява неналичността на депозитите не е достатъчно условие за започване на тяхното изплащане. С акта, с който се установява неналичността на депозитите само се стартира схемата за изплащане на гарантираните депозити и считано от датата на постановяване на този акт, започва да тече срокът за изплащане. По арг. чл. 23, ал. 5 ЗГВБ, в случай че БНБ бе взела решението по чл. 1, точка 3, подточка „i“ в петдневния срок - т.е. най-късно на 27.06.2014 г., то спрямо срока от 20 работни дни за изплащане на депозитите, считано от 30.06.2014 г., най-рано

ищецът е можел да получи достъп до депозита си на 25.07.2014 г. Ищецът Л. реално е започнал да търпи вреди, вследствие нарушението/забавата на БНБ, считано от 26.07.2014 г. След тази дата БНБ вече не е в забава, понеже решението за обявяване неналичността на депозитите и за отнемане лиценза на К., респ., за стартиране процедурата за компенсиране по чл. 10 от Директива 94/19 е взето на 06.11.2014 г., поради което за този период (от **06.11.2014 г.**), до датата на изплащане на гарантирания депозит - 05.12.2014 г. липсва виновно поведение на ответника БНБ и причинно-следствена връзка между такова поведение, и претендираните вреди. Исковата молба е основателна и доказана в частта, относно претенцията за размер от 5 624, 38 лева, представляващи законната лихва за забавено изплащане на гарантираното вземане от 196 000 лева, за периода 26.07.2014 г., до **05.11.2014 г.** На стр. 4 от експертното заключение (л. 161 от делото) вещото лице е изчислило законните лихви върху 196 000 лева, не от 26.07.2014 г., а от 25.07.2014 г. и до **06.11.2014 г.**, с оглед на което сумата е в размер на 5 733, 59 лева. Следователно, за претендирания от ищеца размер над 5 624, 38 лева - до 5 733, 59 лева исковата молба се явява неоснователна.

Неоснователна и недоказана е исковата молба в останалата част, досежно претендираното обезщетяване със: сумата от 1 000 лева, представляваща частичен иск за претърпяна вреда, в общ размер на 59 839, 08 лева, произтичаща от разликата между размера на вложенията на ищеца в К. и изплатения му гарантиран депозит от 196 000 лева; сумата от 1 000 лева, представляваща „част от обезщетение за пропуснати ползи, в размер от 900 000 лева“, в резултат от това, че не е участвал през 2014 г. по неидентифицирано от него изпълнително дело, по описа на ЧСИ, в търг за публична продажба на магазин в [населено място], на [улица], поради неизплащането в срок на гарантирания депозит от 196 000 лева.

Предвид така предявените претенции и в контекста на вече казаното, отново следва да бъде напоменено, че: настоящото производство е по реда на чл. 1 ЗОДОВ, за ангажиране отговорност на БНБ; според разпоредбата на чл. 4 от Закона за гарантиране на влоговете в банките (трите му алинеи, приложим за случая и в сила до 13.08.2015 г.): „Фондът гарантира пълно изплащане на сумите по влоговете на едно лице в една банка, независимо от броя и размера им, до 196 000 лв.; в посочената сума се включват и начислените лихви към датата на решението на Българската народна банка по чл. 23, ал. 1; разпоредбата на ал. 1 не се прилага спрямо лица, придобили права по влог в резултат на извършени и/или съобщени на квесторите, ликвидаторите или синдиците разпоредителни действия с влога в срока на действие на мярката по чл. 116, ал. 2, т. 2 от Закона за кредитните институции, или след вземане на решението на Българската народна банка по чл. 23, ал. 1“. Предвид реда за ангажиране отговорността на БНБ претенциите за обезщетяване на вреди и пропуснатата полза (1 000 лева частичен иск от 59 839, 08 лева - разликата между размера на вложенията на ищеца в К. и изплатения му гарантиран депозит от

196 000 лева; 1 000 лева частичен иск от 900 000 лева) се явява неоснователна и недоказана, абстрактно дефинирана и предпоставена от бъдещи, несигурни събития, за настъпването на каквито ищецът не твърди и не доказва да е предприел никакви действия към дата 25.07.2014 г. В тази връзка, за да откаже поисканата от ищеца съдебнооценителна експертиза Съдът съобрази, че не са представени каквито и да било данни за: обявен по надлежния ред, по конкретно изпълнително дело търг за магазин на посочения адрес; подадени от ищеца документи за участие в търга или други такива, обективизиращи намерението му да участва. Като „пропусната полза“ следва да се приеме осуетяване на възможност за реално увеличаване имуществото на едно лице, в резултат от незаконосъобразно бездействие (в случая) на административен орган. Според чл. 82 от Закона за задълженията и договорите, „обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждане на задължението...“. По аргумент и от Тълкувателно решение № 3/12.12/2012 г. на ВКС, по тълк. дело № 3/2012 г.: *„при предявен иск по чл. 82 ЗЗД за обезщетяване на вреди под формата на пропуснати ползи, произтичащи от забавено изпълнение на задължение ..., трябва да съществува сигурност за увеличаване на имуществото на кредитора, която сигурност не се предполага; на обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждане на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т. е. което представлява негов необходим и закономерен резултат“*. Доказване от страна на ищеца в този смисъл, не бе проведено в настоящото съдебно производство. От друга страна отговорността на БНБ за незаконосъобразно бездействие (както бе подчертано вече), изразяващо се в забавено обявяване неналичност на депозитите в К. има за последица само забавено изплащане на гарантирания депозит от 196 000 лева, но е пряка и непосредствена причина ищецът да не може да получи остатъка от депозита си – 59 839, 09 лева.

Частичното уважаване на исковата молба за сумата от 5 624, 38 лева обуславя по принцип и частично удовлетворяване претенциите на двете страни за възстановяване разноските, съответно за адвокатско и юрисконсултско възнаграждение. От страна на ищеца обаче не са представени доказателства да е заплатил възнаграждение на адвокат В. С.. С пълномощното (л. 28 от делото) такова не е уговорено.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да възстанови на ищеца сумата от 6, 50, изчислена въз основа на платената държавна такса от 10 лева, съразмерно на уважената част от иска.

Ищецът е задължен само за юрисконсултско възнаграждение (арг. чл. 10, ал. 4

ЗОДОВ). На основание чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 78, ал. 8 ГПК Съдът определя основа за изчисляване на юрисконсултското възнаграждение - 200 лева, което, съразмерно на отхвърлената част от исковата молба е в размер на 130 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203-205 АПК, чл. 10, ал. 3, ал. 4 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 8 ГПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш

И:

ОСЪЖДА Българска народна банка да заплати на В. К. Л., ЕГН: [ЕГН] обезщетение за имуществени вреди, в размер на 5 624, 38 лв. (пет хиляди, шестстотин и двадесет и четири лева, и 38 ст.), претърпени в периода от 26.07.2014 г., до 05.11.2014 г., в резултат на бездействие на БНБ, по отношение прилагане на ползваща се с директен ефект норма на чл.1, § .3, буква „i“ от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, от 30 май 1994 г., относно схемите за гарантиране на депозити, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в [фирма], в императивния срок от пет работни дни и **ОТХВЪРЛЯ**, като неоснователна и недоказана исковата молба за размера над 5 624, 38 лв., до претендирания размер от 8 627,97 лева.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата молба от В. К. Л., ЕГН: [ЕГН], срещу Българска народна банка, за обезщетяване на: имуществена вреда - 1 000 лева (частичен иск от 59 839, 08 лева), произтичаща от разликата между размера на вложенията му в К. и изплатения му гарантиран депозит от 196 000 лева; пропуснатата полза - 1 000 лева (частичен иск, в размер на 900 000 лева), в резултат от това, че не е участвал през 2014 г. в търг за публична продажба на магазин в [населено място], на [улица], поради неизплащането в срок на гарантирания депозит от 196 000 лева.

ОСЪЖДА Българска народна банка да възстанови на В. К. Л., ЕГН: [ЕГН] разносните за водене на делото, в размер на 6, 50 лв. (шест лева и 50 ст.), съразмерно на уважената част от исковата молба.

ОСЪЖДА В. К. Л., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Българска народна банка, съразмерно на отхвърлената част от исковата молба юрисконсултско възнаграждение, в размер на 130 лв. (сто и тридесет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

